

Everything Is So Alive!

24. januar — 30. mars 2025

Bergen Kunsthall presenterer gruppeutstillingen «Everything Is So Alive!» med arbeider av Dora Budor, Tianzhuo Chen, Nikita Gale, Ventura Profana, Tracey Rose og Tejal Shah.

Utstillingen «Everything Is So Alive!» (Alt er så levende!) er en optimistisk undersøkelse av mulighetene for sameksistens i ruinene av en verden på randen av total kollaps. Heller enn å se på sammenbruddet som en ren ødeleggelse, velger denne utstillingen å betrakte det som en kreativ kraft. Nedbrytningen ses som startpunkt for nye begynnelse; her forkastes den nyliberale logikken som sier at alt skal repareres, og ødeleggelsen omfavnes som en tilstand som vi kan ta imot og orientere oss i.

Etter flere tiår med skeiv teori som har handlet om å skape en ny verden, presenterer Jack Halberstam en teori om det motsatte, med begrepet *unworlding* – «å avverdnne» – og beskriver dette som «et prosjekt som forstår at utopien er utsatt inntil vi har klart å avvikle den verdenen vi lever i nå». ¹ Med tanken om å avverdnne, utforsker Halberstam det å bryte ned de dominerende rammeverkene og systemene som former vår forståelse av tilværelsen. Dette understreker hvor viktig det er å bryte løs fra de undertrykkende strukturene – sosiale, politiske og miljømessige – som er utviklet fra vestlig tankegods og bærer i stedet bud om en avvikling av den eksisterende verdensorden, og hvilke muligheter som oppstår når disse systemene kolliderer.

Ved hjelp av strategier som historiefortelling, bevaring og å gå i dialog med opprinnelige kunnskapssystemer, gir «Everything Is So Alive!» oss ulike perspektiver på hvordan vi kan håndtere sammenbruddstilstanden. Skjønnhet kan finnes i kaotiske bylandskap, fellesskap kan oppstå i ødemarken, og forbindelser – menneskelige så vel som ikke-menneskelige – kan eksistere i lys og skygge, i skogen og på havets dyp. Her vises både nye og eksisterende kunstverk som skildrer ulike livsformer i fortid, nåtid og en fremtid som kan fremstå som fiksjon: personlige forestillinger om helvete og himmelen, forekomsten av en hval som en velsignelse, en motorisert karakter som beveger seg gjennom salene, kaffe og andre sentralstimulerende midler som trengs for å håndtere det moderne liv, og en frosset performance. Hvor går veien videre?

Utstillingen får betrakteren til å bevege seg i ring, og i alle retninger. Planetene vil fortsette å gå i bane, enten vi er der eller ikke. Og alt som beveger seg, lever.

Vi satt i stillheten på en fjelltopp over Bergen, og hun sa: «Everything Is So Alive!». Tross alt finnes det fremtider som venter på oss.

1 Jack Halberstam (2024) *Unworlding*, *Journal of Architectural Education*, 78:2, 272-276

Om kunstnerne

Dora Budor er en kunstner og forfatter basert i New York. Budors nylige soloutstillinger inkluderer Nottingham Contemporary (2024); Galerie Molitor, Berlin (2023); Kunsthau Bregenz (2022); GAMeC Bergamo (2022); Progetto, Lecce (2021) og Kunsthalle Basel (2019). Hennes arbeid har vært vist på internasjonale gruppeutstillinger, inkludert Whitneybiennalen, New York (2024) og Veneziabiennalen (2022).

Tianzhuo Chen bor og arbeider i Berlin, Tyskland. Nylige soloutstillinger inkluderer Song Art Museum, Beijing (2024); Tank Shanghai (2023); Dark Mofo, Tasmania (2021); Kyoto Experiment (2021); M Woods Museum, Beijing (2019); Kunsthalle Winterthur (2017) og Palais de Tokyo, Paris (2015).

Nikita Gale er en kunstner som bor og arbeider i Los Angeles, California. Kunstnerens arbeid har nylig blitt stilt ut på Whitneybiennalen, New York (2024); Chisenhale, London (2022); LAXART, Los Angeles (2022); Swiss Institute, New York (2022); California African American Museum, Los Angeles (2022); Kunstraum Kreuzberg, Berlin (2021); MoMA PS1, New York (2020) og Hammer Museum, Los Angeles (2018).

Ventura Profana er en misjonærpastor, sanger, forfatter, komponist og visuell kunstner som bor og arbeider i São Paulo, Brasil. De siste årene har hun gjort performance og stilt ut på Museu de Arte de São Paulo (2024); Kunstverein Wien (2024); Veneziabiennalen (2024); São Paulobiennalen (2023); Serpentine, London (2023); Frestas Art Triennial, Sorocaba (2021); og Tenthaus, Oslo (2021).

Tracey Rose bor og arbeider i Johannesburg, Sør-Afrika. Rose har stilt ut bredt internasjonalt, spesielt på Performa 17, New York (2017); Documenta 14, Athen og Kassel (2017); Veneziabiennalen (2016); Lyonbiennalen (2011); Tate Liverpool (2010); Stedelijk Museum, Amsterdam (2008); The Hayward Gallery, London (2005) og Centre Pompidou, Paris (2005). Down Babylon, har nylig blitt vist hos Kunsthalle Bern (2024); Queens Museum, New York (2023); og Zeitz MOCAA, Cape Town (2022).

Tejal Shah er en kunstner som bor og arbeider i India. Shahs arbeid har blitt stilt ut internasjonalt på steder som Veneziabiennalen (2024); den 35. São Paulobiennalen (2023); Kochi-Muzirisbiennalen (2018); Documenta 13, Kassel (2012); Tate Modern, London (2011); Centre Pompidou, Paris (2010) og Rotterdam International Film Festival (2007).

Foajé

Tracey Rose er kjent for sin evolusjonære performative praksis som ofte oversettes til og er ledsaget av fotografi, video, installasjon og digitale trykk. Arbeidene hennes beskrives gjerne som absurde, anarkistiske og karnevaleske, og tar for seg temaer knyttet til det postkoloniale, kjønn og seksualitet, rase og repatriering.

If Hitler Was A Girl That Went to Art School [Hitler Girl] / Om Hitler var en jente som gikk på kunstscole [Hitler-jenten] (2025) er et nytt verk av Tracey Rose. Verket er utformet til å kunne vises som et hologram på en robotstøvsuger, hvis hensikt er å bevege seg rundt i utstillingsrommet for å konfrontere og destabilisere. I et foreløpig videoformat fungerer tegningene og collagene i filmen som et fantomaktig arkiv over autoritære diktatorer, ikoner og kontrollerende instanser. Dette er ikke bare ment som kritikk, men snarere en invitasjon til å utforske alternative historier. Hva om tyrannen var kunstneren? Hva om vold ble transformert til kreativitet? Hvert pikselerte portrett vibrerer av latent erotikk, en dirring av beslutninger som aldri ble tatt – av et alternativt univers der det grusomme blir estetisert og kunsten blir en slagmark for maktens urealiserte ambisjoner.

Tekstfragmentene i hologrammet - hentet fra serien *Enema: The Art World Needs to Take a Shit*, Kunstverdenen må tåle dritt, som utforsker kulturproduksjonens ekskrementelle natur – løses opp og dukker opp igjen gjennom hele det holografiske planet, like flyktige og u håndgripelige som kritikken av kunstfeltets delaktighet i å opprettholde voldens strukturer.

Som både en provokasjon og en meditasjon utfordrer Tracey Roses tekstbaserte veggarbeid, *A Story about the Beginning of the END OF TIME / En fortelling om begynnelsen på ENDETIDEN* (2025), betrakteren med en strøm av fragmenterte narrativer som veksler mellom dystopisk profeti, skarp samfunnskritikk og eksistensiell refleksjon. Malt direkte på veggen ved resepsjonen, vever teksten et kosmisk, men samtidig intimt teppe av kollaps og fornyelse, og trekker forbindelser mellom rase, kjønn, makt og den planetariske krisen. Ved å sette det personlige og politiske opp mot det mytiske og absurde, inviterer Rose betrakterne til å granske strukturene som ligger til grunn for menneskehetens prekärr "siste gledeferd" og utfordrer kunstverdens medvirkning til å opprettholde disse systemene.

Sal 2

«mødre, årtusener, tidevann og elver danser.
stjernespor, flukt i jakt,
nær ilden, ut i havet...
jeg kjenner en uvirkelig ro.»

Lyden av «Eu Não Vou Morrer» (Vi skal ikke dø) og stemmen til kunstneren **Ventura Profana** fyller den første salen som en del av installasjonen *How Deep Is The Ocean / Hvor dypt er havet* (2023). Profana er en brasiliansk misjonærprest, sanger, skribent, komponist og visuell kunstner som bruker evangeliske strategier for å finne metoder som kan brukes til å yte motstand mot det hvite patriarkatet og kolonikulturen som er en del av kristendommen. Hun er en forkjemper for mangfold og et rikere liv for svarte, for urfolk og for transpersoner.

Profanas kunstpraksis utforsker tilstanden i vår forurensede verden og søker en kur gjennom å bygge fellesskap. Sammen med andre latin-amerikanske

transpersoner, kjent som travas, har hun allerede begynt å skape en annen verden, basert på troen på at helbredelse kan oppstå fra de mest uventede steder. Slik Profana ser det, kan religionen være både et våpen og et redskap.

How Deep Is The Ocean framstår som et alter viet til de guddommelige åndene (orishaer) Yemanja og Oxum fra yoruba-religionen, en tro som har opphav i Vest-Afrika og som kom til Amerika med den transatlantiske slavehandelen. Yemanja anses som havets gudinne, mens Oxum er kjent som en elvenes gudinne. Profanas alter hedrer de to gudinnenenes skjønnhet, styrke og omsorg, og minner oss om at vi er født til å være frie og elsket. Kunstneren selv sier at «vi ble født etter at vi ble svelget av en stor fisk», og understreker at vi aldri må flykte fra oss selv. Vår eksistens er som frø og juveler – dyrebare og motstandsdyktig, formet av erfaringene våre. I havets dyp, blant vannets mysterier, kan vi finne andre måter å eksistere på; en ny anatomi, en kropp og en sjel som trosser kolonitidens strukturer.

Profana understreker at uansett hvor umulig det kan virke, er det å rense vannene våre en viktig prosess som handler om både fysisk og psysisk helbredelse. Helbredelse kan oppstå fra rom preget av frykt og lidelse, og forvandle dem til verdener av glede og fred. Troen på forvandling er essensiell for å skape en verden hvor verdighet er tilgjengelig for alle. For Profana må kunsten være et sted hvor vannet strømmer fritt – et sted som kjemper for de undertrykte, de forfulgte og de fordømte i et voldelig system.

I Kalunga, i Profanas brasilianske samfunn, blekner kolonitidens smerte og grensene viskes ut. Profanas misjon er å så liv i ugjestmilde områder og fornye troen på frihet og forvandling, selv i en virkelighet som er preget av innesperring.

Sal 1

I **Tianzhuo Chens** video – og performancearbeider forenes tradisjon og økologi, åndelighet og teknologi, framskritt og symbiose mellom artene sammen i fengslende installasjoner.

I sentrum av Sal I henger det en filmprojeksjon som bader betrakteren med bilder og lyder fra Lamalera, Indonesia. Ropet «Baleo! Baleo!» signaliserer at en hval er i nærheten, men det er også et uttrykk for en dypere kulturell åndelighet som gjennomstrømmer hele samfunnet. Uttrykket bærer i seg forestillingen om at hvalens tilstedeværelse betyr at forfedrene viser seg – de bringer en gave, en guddommelig velsignelse. Havet har åpnet seg for å skjenke sine gaver. Dette kallet utfordrer skjebnen og har vært en del av lokalsamfunnet i hundrevis av år, gjennom kamp, tilbedelse og frelse.

Ocean Cage / Havbur (2023) er forankret i den intrikate, men også følelsesladde fortellertradisjonen fra Lamalera i Indonesia. Verket utforsker hvordan hvalen, fiskeren og forfedrene er filtret sammen i et omfattende nettverk av forbindelser. Møtet med spermhvalen fremhever sammenhengen i et komplekst økosystem som strekker

seg på tvers av arter. Hvalens tilstedeværelse utgjør grunnlaget for både den solidariske økonomien og forbindelsen til forfedrene. Verket presenterer et system av sammenvevd sameksistens, som leddene i en kjede der det ikke lenger er mulig å finne en begynnelse og en slutt.

Publikum inviteres til å overgi seg til den såre, stille og verkende ideologiske splittelsen. Ved å puste og løse seg opp i de porøse og flytende vannmassene, og blande seg med pattedyr, fiskere, ballader, vinder og ånder, kan man reflektere over det gjensidige avhengighetsforholdet mellom artene og forestille seg en rettferdighet som omfatter mer enn bare mennesker. Den immersive installasjonen danner også bakteppe for en performance, der artisten Siko Setyanto er hovedpersonen blant flere skiftende rollefigurer. *Ocean Cage* presenteres i samarbeid med Borealis.

Sal 3

Dora Budors Pucks (bagarreurs) / Pucker (bråkmakere) (2021) er strødd ut over gulvet i Sal III. Tittelens bruk av det franske ordet bagarreurs, som betyr bråkmaker eller slåsskjempe, understreker verkets tilknytning til ishockey – en ekstremt fysisk og konkurransedrevet sport. Måten puckene er arrangert på, med en glidende sirkulasjon og mangel på orden, skaper en negasjon av rommet. Betrakteren blir desorientert, og befinner seg i en tilstand som svinger mellom årvåkenhet og distraksjon.

Pucks (bagarreurs) ble støpt av kafferester fra museumskafeen ved Kunsthaus Bregenz, og deretter formet til standardiserte hockeypucker. Ved å utnytte det som allerede er uttømt, spiller verket på en skiftende betydning innenfor både språklig og materiell sirkulasjon. Som del av Budors nylige utstilling, «Continent» (2022), viderefører *Pucks (bagarreurs)* kunstnerens mangeårige interesse for nyliberal etterspørsel etter produktivitet og selvoptimalisering, samt motstanden mot disse sosiale imperativene.

Mens koffein er et rusmiddel som konsumeres overalt i verden og som bidrar til å fremme produktivitet, presenterer filmene *Orange Film I / Oransjefilm I* og *Orange Film II / Oransjefilm II* (begge 2023) en form for forvrengning som oppstår når en kamerarigg utstyres med et glass oransjevin – et populært rusmiddel med en mytologisert førmoderne opprinnelse. *Orange Film I* og *Orange Film II* etterligner strukturalistiske tendenser innenfor filmhistorien, men er skapt med enkle amatørverktøy. Verkene er produsert i samarbeid med Noah Barker og filmet på steder i New York som representerer tilpasningsdyktig gjenbruk, som for eksempel Domino Sugar Refinery og High Line. Nostalgi og desorientering fungerer her som inngangsportaler til en fortid som har vært avgjørende for byens nyere utvikling.

Den nye serien *blue horses / blå hester* (2024) refererer til et annet fenomen i vår tid knyttet til mobilitet og privatisering. Serien består av Instax-polaroider fra Budors fotoarkiv og avbilder bysykler fra Citi Bikes som har blitt løsrevet fra sine dokkingstasjoner og overlatt til

å streife rundt i bylandskapet. Sykkeldelingssystemet i New York har gjennom sitt monopol blitt synonymt med byens identitet, noe som reflekteres i Citibanks reklamekampanjer, der banken er nært knyttet til forestillingen om New York City.

Sal 4

Tejal Shahs praksis er inspirert av queer-feminisme, øko-poetikk og buddhisme. Shah har jobbet med ulike medier som video, fotografi, performance, lyd, tegning og installasjon. Siden 2017 har hennes praksis hovedsakelig vært ikke-objektbasert.

Between the Waves / Mellom bølgene (2012) er en femkanals videoinstallasjon som utfolder seg som en sirkulær fabel – en spekulativ mytologi som danner et fruktbart utgangspunkt for å reflektere over den antropocene tidsalder og dens kompleksiteter. Verket inviterer betrakteren inn i et surrealistisk landskap av transformasjoner og forbindelser, der mennesker og mer-enn-menneskelige relasjoner gjenoppfinnes, og der skillet mellom natur, teknologi og kultur gradvis viskes ut.

Installasjonen bygger på en lagdelt, palimpsestisk tilnærming og kombinerer elementer fra kunsthistorien, skeiv og ikke-binær estetikk, øko-seksualitet og spiritualitet, samtidig som den tar for seg temaer som teknologi og vitenskap. Shahs metodikk pendler mellom det høy- og lavteknologiske, her blandes enkle animasjoner med en fiktiv morsekodeapp på iPhone. De dekoderte signalene, innrammet av en Rosetta-stein, antyder temaer som oversettelse og tolkning, og gir betrakterne rom til å vurdere sine egne grenser for forståelse og fantasi.

Tittelen *Between the Waves* oppsto ved en tilfeldighet, da Shah feilte Virginia Woolfs *Between the Acts* og *The Waves*. Denne tilfeldigheten gjenspeiler også Shahs fascinasjon for bølgenes flytende vesen, enten de forekommer i vitenskapen eller mystikken – hvor mening og form skifter, avhengig av opprinnelse og kontekst.

Installasjonen forestiller en drømmeaktig verden av avfall og fornyelse befolket av hybride, enhjørningslignende skapninger. Skapningene driver med tvetydige, lekne handlinger, de danser på fyllinger, lager undervannsmønstre ved hjelp av plastsøppel og skaper fellesskap med avfall, insekter og forurensede omgivelser. Bevegelsene og handlingene deres kan få oss til å stille spørsmål om overlevelse, forvandling og hvilken rolle berøring og nærhet spiller når vi skal finne mening i en ødelagt verden.

I installasjonen er det rom for både humor, flauhet og nysgjerrighet, og den omfavner det uforutsigbare og tilfeldige som en integrert del av prosessen og meningen. Heller enn å presentere et fastlagt narrativ eller en uttalt løsning, inviterer *Between the Waves* betrakteren til å utforske installasjonens mange, skiftende lag, og å skape sine egne forbindelser og fortolkninger. Den presenterer en poetisk meditasjon over hva som kanskje blir igjen – av kropper, økologier og gester – etter en dyptgripende omveltning.

Andre etasje

Tracey Roses film *Raison d'Être / Eksistensberettigelse* (2009) skildrer den fiktive historien om Mami Wata, en afrikansk guddom og mytisk skapning. I både afrikanske og diasporiske fortellinger skildres Mami Wata som en skapning med kvinnelig overkropp og fiskehale. Gjennom kontakten med vannånden blir man innviet i en overnaturlig verden som bringer velstand, helse og skjønnhet.

I Roses film ser vi Mami Wata sitte på en elvebredd og stelle seg, samtidig som en båt er på vei mot henne. Ombord er det en ung jente som heter Verida. Gudinnen hopper ut i vannet og svømmer mot båten, mens hun svelger og spytter olje og atomavfall. Møtet sporer Verida til handling. Hun organiserer et demonstrasjonstog for å frelse Mami Wata fra den forurensede elven og hun nekter å spise fisk. Verida symboliserer ungdommens kraft til å endre samfunnet.

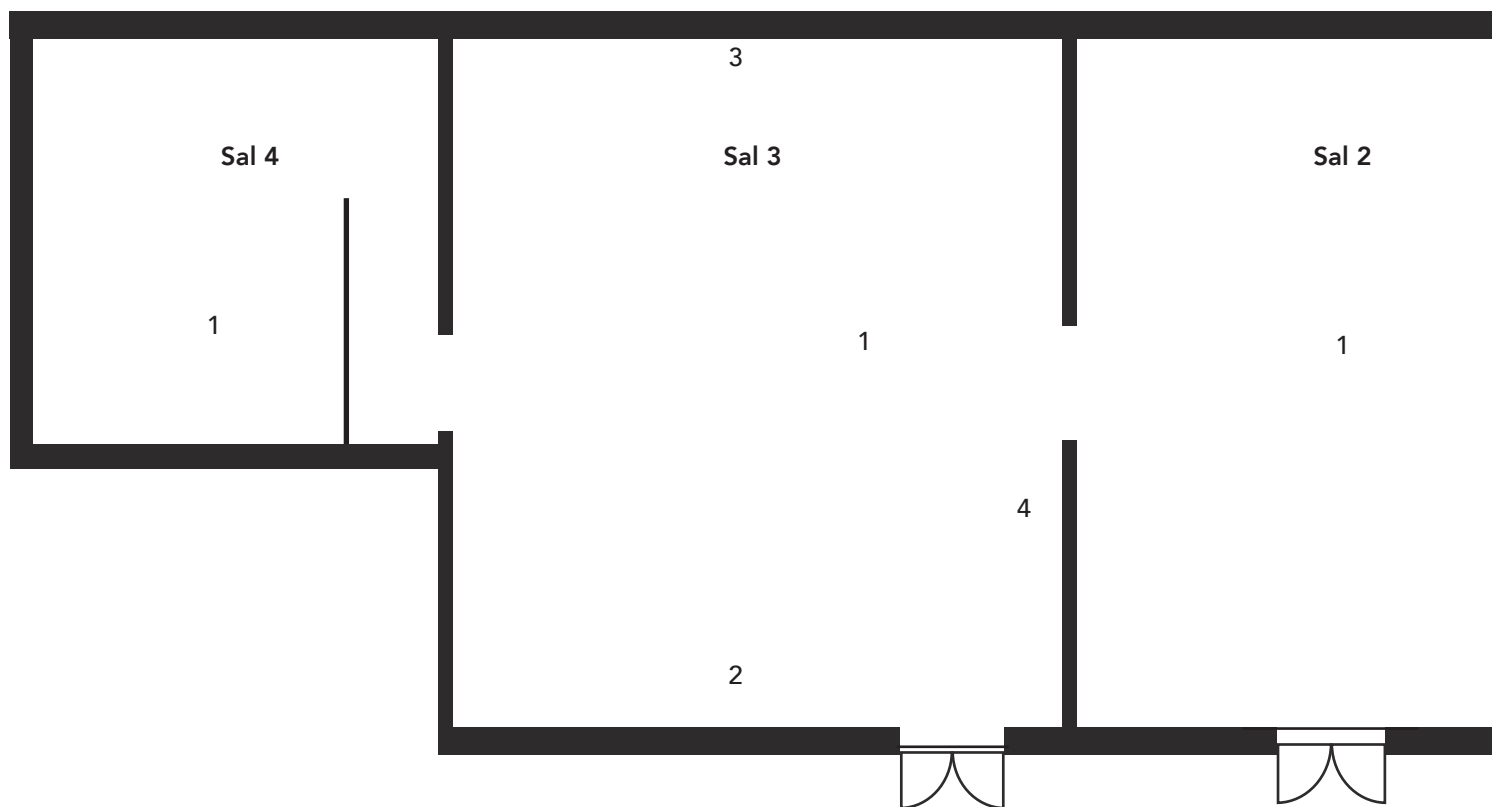
Roses film tar i bruk teknikker fra den franske nybølgefilmen som hadde sin blomstringstid på 1950- og 1960-tallet. Fortellerstemmen er på fransk med engelske undertekster, skrevet av kunstneren selv og holdt i samme stil som tegningene. Det fortelles i episodiske fragmenter, som en montasjeteknikk der bilder, tekst og musikk er vevd sammen. Gjennom å trekke veksler på en afrikansk, muntlig fortellertradisjon og oversette den til en eksperimentell visuell form, bruker filmen afrikansk folkløse til å kritisere aktuelle sosiopolitiske spørsmål, som for eksempel miljøødeleggelse forårsaket av industrialisering.

Sal 5

Se egen handout

Kuratert av Nora-Swantje Almes og Silja Leifsdottir

Støttet av H. Westfal-Larsen og Hustru Anna Westfal-Larsen's Almennyttige Fond

Sal 4

1
 Tejal Shah
Between the Waves / Mellom bølgene, 2012
 5-kanals videoinstallasjon
 Delvis synkronisert, farger og svart/hvitt, lyd
 TRT 85 minutter, 40 sekunder, loop
 Med tillatelse fra kunstneren

Sal 3

1
 Dora Budor
Pucks (bagarreurs) / Pucker (bråkmakere), 2021
 Kafferester, termoplastiske polymerer, voks
 Varierende dimensjoner
 Med tillatelse fra kunstneren og Galerie Molitor, Berlin

2
 Noah Barker & Dora Budor
Orange Film II, 2023
 HD video, farger, lyd
 4 minutter, 7 sekunder
 Med tillatelse fra kunstneren

3
 Noah Barker & Dora Budor
Orange Film I, 2023
 HD video, farger, lyd
 6 minutter, 42 sekunder
 Med tillatelse fra kunstneren

4
 Dora Budor
blue horses / blå hester, 2024
 Fujifilm Instax Wide Print, syrefrie kartongbokser
 12 stk., 32 x 24,5 x 3,5 cm (hver)
 Med tillatelse fra kunstneren

Sal 2

1
 Ventura Profana
How Deep Is The Ocean / Hvor dypt er havet, 2023
 Installasjon satt sammen av video og digital collage på selvklebende papir, samt et alter dekket med stearinlys, skjell, perler og sand
 Varierende dimensjoner
 Med tillatelse fra kunstneren

Sal 1

1

Foajé og bokbutikk

1

Tracey Rose

If Hitler Was a Girl That Went to Art School [Hitler Girl] / Om Hitler var en jente som gikk på kunsthøgskole [Hitler-jenta], 2024

Tracey Rose performativ skulptur:

Animert hologramvifte, stativ, støvsuger

K.I. protokollsystemer generert av Adilson De Oliveira & K.I.-generert lyd-landskap av Working Horse

13 minutter, 21 sekunder

190 x 65 cm

Med tillatelse fra kunstneren

Ny versjon kommer snart

2

Tracey Rose

A Story about the Beginning of the END OF TIME / En fortelling om begynnelsen på ENDETIDEN, 2025

Tekst på vegg

Med tillatelse fra kunstneren

Sal 1

1

Tianzhuo Chen

Ocean Cage / Havbur, 2023

Mixed media-installasjon

Varierende dimensjoner

Med tillatelse fra kunstneren

Andre etasje

1

Tracey Rose

Raison d'Être / Eksistensberettigelse, 2009

Enkanals videoprojeksjon

8 minutter, 50 sekunder

Med tillatelse fra kunstneren

Sal 5

Se egen handout

Arrangementer

Åpning

Fre 24. jan 20:00

Åpningsfest

ASIANDOPEBOYS, Hordaland Goths

United

Fre 24. jan 22:00

Landmark

Plattform: Kunstnersamtaler

Tianzhuo Chen, Ventura Profana,

Tracey Rose

Lør 25. jan 14:00

Andre etasje

Plattform: Tejal Shah

Tor 20. feb TBA

Landmark

Workshop med Tejal Shah

21.–23. feb

Bergen Kunsthall,

Live Studio

Omvisninger

Hver søndag

13:00 Familieomvisning med verksted

14:00 Omvisning

Bergen Kunsthall

Ansatte

Kjersti Solbakken

Direktør

soso brafield

Kommunikasjon

(i permisjon)

Sofia Marie Hamnes

Liveprogramansvarlig

Thea Haug

Medlemskap og resepsjon

Ragna Haugstad

Bokbutikk

alphie hubbard

Kommunikasjon

Mai Lahn-Johannessen

Utstillingsleder

Silja Leifsdottir

Utstillingskurator

Mari Norddahl

Kuratorassistent

Hilde Marie Pedersen

Formidlingsleder

Emilio Sanhueza

Kommunikasjonsleder

Jonas Skarmark

Teknisk produsent

Henrik Skauge

AV-tekniker

Jonette Vindenes

Administrasjonsleder

Eric Alvin Wangel

Produksjonsleder

Resepsjon og omvisninger

Susanna Antonsson

Fredrik Landevåg

Øystein Larssen

Mari Norddahl

Martin Midtbø Rokkones

Arrangementer og distribusjon

Åsa Bjørndal

Anette Grindheim

Marthe Serck-Hanssen

Lars Jonsson

Lene Anette Kolltveit

Tiril Nordanger

Ingvild Nordfonn

Eline Rafteseth

Eirinn O. Voldsund

Teknikere

Tine Adler

Dan Brown

Jason Dunne

Robin Everett

Sarah Jost

Sara Lindberg Hansen

Anders Elsrud Hultgreen

Kristen Keegan

Eivind Smedal

Renhold

Andrine Graue-Einarsen

Marie Lahn-Johannessen

Takk til

H. Westfal-Larsen og Hustru

Anna Westfal-Larsen's

Almennyttige Fond

www.kunsthall.no